

KARLITUS

SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC DE CATALUNYA

SEGONA ÈPOKA

16 d'agost 2024

Número 309

TO BE OR
NOT TO BE

karlitus.net

CADA DIA MENYS OVELLES AL SEU CORRAL

Desnonaments

A Gaza et deixen sense casa les bombes, a Catalunya els bancs. Set de cada deu desnonaments són ordenats per una empresa voltor. De la resta, la majoria pertanyen a empreses públiques com l'Institut Municipal de l'Habitatge o l'Institut Català del Sol. Tot un exemple. Una ínfima minoria corresponen a propietaris que han vist la seva llar ocupada o a qui no se'ls paga el lloguer.

En contra del subliminal missatge oficial, les persones desnonades no són poca-vergonyes professionals que intenten viure a costa de petits propietaris tant o més necessitats que ells. Si oblidem per un moment els okupes de tatuatge i arracada a qui donen suport altres tatuats i organitzacions tatuades, pràcticament el noranta per cent de desocupats viuen al llindar de la marginalitat. Són gent que després de passar hiverns sense calefacció, sense aigua calenta o sense llum per estalviar una mica, no han pogut pagar el lloguer o la hipoteca del sostre que els acollia. La realitat del pobre és més tossuda que la nostra.

Sovint els expulsats de casa és gent gran amb una pensió que no arriba, a vegades mares abandonades amb

**AQUEST ÉS L'ORIGINAL
"TOP MANTA", LES CÒPIES
DE "VUITTON" SÓN TRES
VEGADES MÉS CARES
I PITJOR.**

fills que no poden mantenir o parelles sense feina o amb sous d'esclavatge que no els permet seguir el ritme de l'índex de la vida. No són okupes ideològics, són pobres. Els okupes s'instal·len en qualsevol barri perquè la seva filosofia (força discutible fins i tot des de l'esquerra més agosarada) els hi ho permet. No han de donar explicacions a ningú. Casa buida, casa seva. Els desnonats de veritat, es concentren en barris molt concrets de renda baixa (si alguna renda es pot qualificar de baixa a Catalunya). Abans d'instal·lar-se saben el que no es poden permetre. Per això es refugien al Raval o al Gòtic o a Nou Barris, zones tradicionalment habitades per les rendes més baixes abans de que el turisme decidís clavar-hi les urpes com un aguilot en un niu de coloms.

El capital, covard com sempre, ha endevinat on hi a el negoci fàcil i ataca a aquest grup perquè és socialment dèbil, sense veritables suports institucionals. Només una minoria molt minoritària amb tant bona fe com carència de força (poder) interfereixen en el camí de les feres i fan barrera davant la casa amenaçada. Ells però no estan subvencionats i després de rebre tres garrotades dels defensors de la ciutadania que és com es coneix a la policia en cercles ministerials,

continua a la pàgina 2